

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 7778/18
18.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Миросављевић, председника већа, Ирена Трифуновић Радуловић и Јасне Беловић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против тужене Републике Србије – Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ул.Бирчанинова бр.5, ради утврђења дискриминације, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против допунске пресуде Вишег суда у Београду П 14/18 од 16.07.2018. године, у седници већа одржаној дана 18.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** допунска пресуда Вишег суда у Београду П 14/18 од 16.07.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Допунском пресудом Вишег суда у Београду П 14/18 од 16.07.2018.године, одбијен је тужбени захтев да тужена на име накнаде нематеријалне штете по основу повреде права личности тужиоцу исплати износ од 80.000,00 динара са законском затезном каматом од 16.07.2018. године до исплате.

Тужилац је благовремено изјавио жалбу против допунске пресуде, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући ожалбену пресуду у границама законских овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку (“Сл.Гласник РС” бр.72/11 са свим изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку пред првостепеном судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом указује на повреду поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, јер је изрека побијане пресуде разумљива, у складу је са разлозима наведеним у образложењу и изведеним доказима, дати су јасни и непротивречни разлози, тако да се законитост и правилност пресуде може испитати.

Према стању у списима, пресудом на основу признања Вишег суда у Београду П 14/18 од 04.06.2018. године, утврђено је да је закључком Владе РС бр.401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље, повређено начело једнаких права и обавеза чиме је извршена дискриминација на основу места пребивалишта тужиоца АА, ратног војног резерviste са пребивалиштем у Гњилану, а које није наведено у закључку Владе РС. Поступајући по жалби тужиоца од 10.07.2018. године, у којој је указано да је првостепени суд доносићи напред наведену пресуду на основу признања, пропустио да одлучи о тужбеном захтеву за накнаду нематеријалне штете, чиме жалба садржински представља предлог за доношење допунске одлуке, Виши суд у Београду је допунском пресудом П 14/18 од 16.07.2018. године, одбио тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете по основу повреде права личности због учињене дискриминације. У датим разлозима суд истиче да је основан приговор застарелости, с обзиром на чињеницу да је од доношења закључка Владе РС бр.401-161/2008 од 17.01.2008. године, када почео да тече рок застарелости за истицање потраживања на име накнаде штете по основу извршене дискриминације тужиоца, па до подношења тужбе дана 29.12.2017. године, протекао објективни рок за застарелост потраживања из члана 376 ЗОО.

Имајући у виду правилно и потпуно утврђено чињенично стање, односно да је тужилац пропустио да од 17.01.2008. године, када је донет закључак Владе РС којим је извршена дискриминација, па у наредних пет година, захтева накнаду штете, првостепени суд је правилно применио материјално право када је закључио да је тужиочево потраживање на име накнаде нематеријалне штете застарело, у смислу одредбе члана 376 став 2 Закона о облигационим односима.

Одредбом члана 376 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило, а ставом 2 да у сваком случају ово потраживање застарева за пет година од када је штета настала. Чланом 361 став 1 истога закона прописано је да застарелост почиње тећи првог дана после дана кад је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе, ако законом за поједине случајеве није што друго прописано.

Жалбене наводе тужиоца којима тврди да се рок застарелости потраживања накнаде штете рачуна од дана доношења пресуде којом је утврђена дискриминација, јер је тек тада тужилац сазнао за настанак штете, Апелациони суд сматра неоснованим. Како је закључком Владе Републике Србије бр.401-161/2008 од 17.01.2008. године, ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених

општина признато право на новчану накнаду, то је и тужилац, уколико је сматрао да има исто право као и резервисти из поменутих општина, могао од тога дана да захтева исплату накнаде штете због дискриминаторског поступања, сагласно цитираној одредби члана 361 став 1 ЗОО. Према наведеној одредби рок застарелости из члана 376 ЗОО је у односу на тужиочево потраживање на име накнаде штете због дискриминаторског поступања почео да тече када је од туженог могао да захтева испуњење обавезе, без обзира на чињеницу што је према њему касније утврђена дискриминација. Тужиоцу је штета причињена даном доношења поменутог закључка Владе РС дана 17.01.2008. године и од тада тече објективни рок застарелости потраживања тужиоца, а субјективни рок који се односи на сазнање тужиоца за штету и лице које му је штету учинило има значаја и тече само у оквиру објективног рока који је у конкретном случају протекао дана 17.01.2013.године.

Како и према становишту овога суда као другостепеног произлази да је у време подношења тужбе у овој правној ствари дана 29.12.2017.године протекао објективни рок застарелости потраживања на име накнаде штете због дискриминације тужиоца, неосновани су наводи из жалбе који се односе на то да чињенице о времену и начину објављивања закључка Владе РС дана 17.01.2008. године и начину исплате накнаде резервистима из седам општина са југа Србије нису утврђене, с обзиром да су наведене чињенице од значаја за сазнање тужиоца за штету.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене одлуке, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца, али их није посебно образлагао, сагласно одредби члана 396 став 1 ЗПП, с обзиром да они не могу довести до другачије одлуке.

На основу свега изнетог, Апелациони суд у Београду је одбио тужиочеву жалбу као неосновану и донео одлуку као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 390 ЗПП.

Имајући у виду да тужилац није успео у другостепеном поступку, неоснован је његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је одлучено као у ставу другом изреке пресуде, на основу одредбе члана 165 став 1, сходно члану 153 став 1 ЗПП.

Председник већа-судија
Драгана Миросављевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић